

Μετὰ τοῦ νεκροῦ συνετάφησαν πάντα τὰ ἐχθρικά λάφυρα, οἷον πανοπλῖαι χρυσαῖ, ἵπποσκευαὶ χρυσοκέντητοι καὶ πολυτίμοις λίθοις κεκοσμημέναι, πλούσια μεταξωτὰ ὑφάσματα, καὶ ὅ,τι πολύτιμον ἐλήφθη ἐκ τῶν λεηλατηθέντων βασιλικῶν ἀνακτόρων. Ἰνα δὲ ἡ θέσις τοῦ τάφου τοῦ Ἀττίλα μείνῃ διὰ παντὸς ἀπόκρυφος, οἱ Οὔνοι ἐθανάτωσαν πάντας τοὺς παρασταθέντας εἰς τὸν ἐνταφιασμόν του.

Οἱ Γότθοι ἔπραξαν σχεδὸν τὰ αὐτὰ διὰ τὸν Ἀλαρίχον ἀποθανόντα τὸ 410 ἐν Κοσένσᾳ πόλει τῆς Καλαβρίας. Στρέψαντες τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Βασέντου, καὶ ἀνασκάψαντες εἰς τὴν κοίτην αὐτοῦ μέγαν τάφον ἔθαψαν τὸν βασιλέα τοῦτον μετὰ μεγίστου πλούτου. Μετὰ τοῦτο ἀφέντες ἐκ νέου τὸν ποταμὸν εἰς τὴν συνήθη ῥοήν, ἐφόνευσαν, ἄνευ ἐξαιρέσεως, πάντας τοὺς ἐργάτας τοῦ παραδόξου μνήματος.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο Α΄ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ.

« Ὅλοι οἱ πόλεμοί μας προῆλθον ἐκ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ποτὲ ἡ Ἀγγλία δὲν διετήρησεν ἐκουσία εἰρηνικὴν τινα πρότασιν. Ἐπίστευεν ἄράγε ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπεθύμει τὴν καταστροφὴν τῆς; Ὁ Ναπολέων δὲν συνέλαβέ ποτε τοιαύτην ἰδέαν, καὶ τότε ἐπρόκειτο μόνον περὶ ἀντεκδικήσεων. Ὁ Ναπολέων ἐξετίμα τὸν Ἀγγλικὸν λαόν, καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ κάμῃ πᾶσαν θυσίαν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰρήνης, πᾶσαν, ἐκτὸς τῆς βλάβης τῆς τιμῆς του. « Πρέπει λοιπὸν ὁ πόλεμος, ὅστις ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη καταστρέφει τὸν κόσμον, νὰ εἶναι αἰώνιος; Δὲν ὑπάρχει τρόπος τοῦ νὰ συνεννοηθῶμεν; Πῶς τὰ δύο μᾶλλον πεφωτισμένα καὶ ἰσχυρότερα, ἔλεγεν, ἔθνη τῆς Εὐρώπης, πῶς νὰ ἐκτίθενται εἰς τὸ νὰ θυσιάζωσιν εἰς ἰδέας κενοῦ μεγαλείου τὴν πρόοδον τοῦ ἐμπορίου, τὴν ἐσωτερικὴν εὐτυχίαν, τὴν εὐτυχίαν τῶν οἰκογενειῶν των; Πῶς δὲν παρατηροῦσιν ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι τὸ πρῶτον τῶν ἀναγκαίων πραγμάτων καὶ τὸ πρῶτον συνάμα τῶν ἐνδοξοτέρων; » Τὸ 1805 ὁ Αὐτοκράτωρ διευθύνει τοὺς ἐπομέ-

νους λόγους εἰς τὸν αὐτὸν κυριάρχην . « Ὁ κόσμος εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρος ὥστε τὰ δύο ἡμέτερα ἔθνη νὰ κατοικῶσιν ἐντὸς αὐτοῦ ἐν ἀνέσει, καὶ ἡ φρόνησις μᾶς ὑπαγορεύει νὰ καταστήσωμεν τὴν εἰρήνην, εἰάν ἀμφοτέρωθεν ἦναι ποθητή. Ἐπιθυμῶ ἐνδομύχως τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὁ πόλεμος δὲν ὑπῆρξέ ποτε εἰς ἐμὲ τὸ ἀντίθετον τῆς δόξης. Παρακαλῶ λοιπὸν τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ μὴ ἀπορρίψῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης.» Κατὰ δὲ τὸ 1808, ἐν Ἐρφούρθῃ, ὁ Ναπολέον ἐνοῦται μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου ὅπως ὀδηγήσῃ τὸ Βρεταννικὸν ὑπουργεῖον εἰς ιδέας συμβιβαστικὰς. Τελευταῖον, κατὰ τὸ 1812, ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτο εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς δυνάμεως, ἐπανελάβεν ἐκ νέου τὰς αὐτὰς προτάσεις εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Πάντοτε ἐσυνεΐθιζε μετὰ τὴν νίκην νὰ ζητῇ τὴν εἰρήνην, καὶ ποτὲ δὲν συγκατετίθετο εἰς αὐτὴν μετὰ ἥτταν, « Διότι, ἔλεγε, ὅτι ἔθνος τι εὕρισκει νέους ἀνθρώπους καὶ στρατιώτας εὐκολώτερον ἢ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν τιμὴν.»

Ναπολέον ὁ Γ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ Χ** Β**.

Νεφώδης, φθινοπωρινὴ ἀνέτελλε πρωΐα,
Καθ' ἣν εἰς δάσους εἴσοδον ἐπλάνων χθές, κυρία,
Τὸ βῆμά μου μονήρης.

Τὰ δένδρα περιέσειε γοργὴ ἀνέμου πτέρυξ,
Καὶ ἀπὸ τὰ φυλλώματα τὰ ῥέοντα ἡ πέριξ
Περιοχ' ἦτο πλήρης.

Πτερυγοφόρου ἀοιδοῦ ἠκούετο ψαλμός τις
Ἐντὸς τοῦ δάσους πένθιμος, καὶ εἰς ἐμὲ δὲ, ὅστις
Περιεπλάνων βλέμμα

Ῥεμβάζον εἰς τὴν κύκλωθεν σκηνὴν τοῦ φθινοπώρου,
Ἐπέρχοντο συλλογισμοὶ πλανήτου ὁδοιπόρου
Κυττάζοντος ἡρέμα